

-vervolg van blad 1886f

Maar – zoo redeneert met verder – de heer *van Diggelen* is een vreemdeling; hij mist dat warme provinciale moederhart; het gaat hem als eene kinderlooze vrouw, die over kinderliefde spreekt, maar het rechte moederhart niet voelt kloppen. Gaf de afgevaardigde voor Sneek dezer dagen daarvan geen klaar bewijs: toen de Tweede Kamer de *natuurboter* (een der grootste bronnen van Friesland's bestaan) tegen vervalsching wenschte in bescherming te nemen, was het de Amsterdammer afgevaardigde voor Sneek, die de margarine in bescherming nam en eene lofrede op *Napoleon de derde* hield.

Spreker zeide, dat hij tegen dergelijke redeneering op moest komen. Wat het beeld der moederliefde betref, dat was aardig gevonden, maar een vergelijking die niet opgaat. Een volksvertegenwoordiger moet men beschouwen als een vader met elf kinderen – elf provinciën – wiens hart voor elk kind op de rechte plaats zit.

Wat het voordeel van den Sneeker afgevaardigde betreft, geeft hij wel in bedenking, of de afgevaardigden van Drentsche bloede nooit hebben gefaald en of onze eigen blik ook altijd even helder is? Men moet niet vergeten, dat men wel naar de volmaaktheid dient te streven, maar dat men ze niet eischen mag.

Het tweede bezwaar, dat men inbracht tegen den candidaat mr. *van Diggelen*, is, dat hij niet uit burgerbloed is gesproten. Spreker zeide, dat dit argument door den heer *Roessingh* in de courant van heden voldoende was opgelost en weerlegd en dat het denkbeeld, dat de burgerstand zuiniger beheerde dan de hoogere stand, hem, door vele bewijzen gestaafd, gebleken was niet waar te zijn, maar wel het tegendeel en wel door gemis aan overleg.

Het derde bezwaar tegen de candidatuur van mr. *van Diggelen*, hoewel men dat niet luide uitsprak, doch dat daarom niet minder dienst deed, was, dat de heer *van Diggelen* tot de orde der vrijmetselaren behoorde. Spreker meende, dat men zelve tot die orde diende te behooren, om met kennis van zaken daarover te kunnen oordeelen en de bezwaren daartegen grondig te kunnen weerleggen. Doch in elk geval was het een waarborg te meer voor de liberaliteit van den heer *van Diggelen*. Spreker deelde daarna op eenigzins roerende wijze eene geschiedenis mede van een rustend zeekapitein, die, een 40tal jaren geleden, te Rotterdam ouderling was bij de Gemeente onder het kruis, eene gemeente, in waarheidsbeginsel niet achter staande bij de Christ. Afgescheiden gemeente. Doch toen bekend werd, dat de man tot de orden der maçons behoorde, werd hij door den kerkeraad voor de keuze gesteld: of afzwering van het lidmaatschap dier orden, of afzetting als ouderling en afsnijding als lid der gemeente. De man werden eenige dagen van beraad aangeboden, doch hij antwoordde daarvoor te bedanken en dat hij besloten was het vonnis des kerkerads, hoewel dat geheel op onbekendheid in zaken berustte, met geduld te dragen: dat het scheiden van de gemeente hem hard viel, maar dat bij hem de overtuiging vast stond, daar het doel der orde niet in strijd was met het ware Christendom, dat wat God eenmaal vereenigd had, de mensch niet meer kon scheiden. Die overtuiging was zijn troost en sterkte in het harde en onrechtvaardige vonnis.

Die geschiedenis is voor mij, zeide spreker, altijd het bewijs geweest, dat de orde voor de verschillende politieke partijen niet schadelijk is.

Dit bewijst ook voor mijn stelling, dat het comité van de antirevolutionaire partij de orde niet in den weg staat, anders werd mr. *van Diggelen* niet gepolst. Dr. *Kuiper* heeft wel gewezen op het verschil tusschen de twee groote takken der maçons, maar uit welke bloem is geen vernijn te zuigen?

Spreker hoopte, dat hij de argumenten, tegen de candidatuur van den heer *van Diggelen* ingebracht, voldoende heeft weerlegd.

En nu omtrent de candidatuur van den tegen-candidaat: daartegen kende men sprekers bezwaren. De wijze, waarop die candidatuur door de Meppeler kiesvereening in het leven is geroepen en door een deel der Asser burger-kiesvereening is ondersteund, daar *kan* en *mag* hij geen gunstig advies op geven nog minder die keuze onderschragen.

In die opvatting is spreker nog versterkt nadat hij kennis genomen heeft van een schrijven van den heer *de Waard* te Assen van 15 Maart l.l.

Spreker acht dat schrijven een schending van politieke moraliteit en het slot van dat schrijven tevens een lofrede op schrijver zelve. Het bevat een aanklacht van *corruptie!* Niet rechtstreeks, maar zijdelings. Spreker acht het geen benijdenswaardige taak en vreest voor een mislukten oogst.

De kiezers in Drenthe laten zich niet lang verschalken.

Met voldoening, zegt spreker, kan men op de stemming van l.l. Dinsdag terugzien.

-vervolg op blad 1886f2